

DIASPORIC LITERATURE

30 JULY, 2010 | CREATED USING FIVEFILTERS.ORG

Του Πατέρα το όνειρο

May 20, 2010 02:47PM

Από το λιμάνι του νησιού ξεκινούσαν δυο δρόμοι, ο ένας έσκιζε κατ' ευθεία τον κάμπο στα δυο πήγαινε για την πρωτεύουσα, ο άλλος πήγαινε για το βουνό. Πήρα το δρόμο που ήταν ανήφορος. Ήταν Μάης, εποχή που ανθίζουν οι παπαρούνες, ένα κόκκινο θέαμα ξεπετιόταν από τους βράχους σαν αίμα από μαχαιριές θεών.

Κάποιος περπατούσε πλάι μου, φαινόταν να με απόφευγε.

Πως το λένε το χωριό εκεί πάνω; Ρώτησα.

Μαρκάτα, κύριε.

Είσαι σίγουρος ότι αυτό είναι τα Μαρκάτα;

Σιγουρότατος, κύριε.

Μα γιατί φαίνεται τόσο θλιβερό;

Είναι απ' τον καιρό κύριε, γέρασε κι αυτό από την εγκατάλειψη.

Εγώ το φανταζόμουν με τα μάτια του πατέρα μου τελείως διαφορετικό, αλέγκρο και τόσο μεγάλο που να κρύβει τον ορίζοντα. Πάντοτε έζησε τη ζωή του με αναστεναγμούς, με νόστο, αλλά ποτέ δεν γύρισε. Τώρα έρχομαι εγώ αντί γι' αυτόν, φέρνω την αγάπη του, το νόστο του, να δω τον μυθικό του κόσμο.

Ε! κύριε τι μουρμουρίζεις μόνο σου, τι πας να κάνεις στα Μαρκάτα;

Μα να βρω την περιουσία του πατέρα μου.

Α! έτσι...

Μετά έπεσε βουβαμάρα, ο ξένος ανέβαινε κι αυτός προς το χωριό.

Ήταν απόγευμα την ώρα που σχολούσαν τα παιδιά του σχολείου, αντί παιδικές φωνές, οι χρυσές ακτίνες του ήλιου χρύσωσαν την βουνοπλαγιά, τους ερειπωμένους τοίχους των σπιτιών. Τα αγριόχορτα είχαν σκαρφαλώσει και πνίξει τα πορτο-παράθυρα των ερειπίων. Μια ηλικιωμένη φάνηκε να περπατά, καλησπέρα, είπα, άνοιξε το στόμα της μου φάνηκε ότι τα δόντια της ήταν γεμάτα αγριόχορτα. Αυτός που βάδιζε δίπλα μου είπε:

Εγώ σας αφήνω πάω για το σπίτι μου.

Ποιος είσαι γιόκα μου;

Είμαι ο γιος του Πέτρου.

Α! αυτού που χάθηκε στα ξένα; Και τι γυρεύεις στον τόπο μας;

Ο πατέρας μου εδώ γεννήθηκε πέρασε εδώ τα παιδικά του χρόνια, δεν κατάφερε όμως να πεθάνει εδώ όπως ήταν το όνειρό του. Πριν πεθάνει του υποσχέθηκα θα ερχόμουν εγώ αντί γι' αυτόν. Έτσι πέθανε γαλήνιος, μου έμαθε να νιώθω την αγάπη του τόπου του, ήρθα να δω το χωράφι του, την περιουσία του,

θυμόταν την αγριελιά, μετρούσε τα κυπαρίσσια.

Τι χωράφι και περιουσία μου λες; Εδώ κανένας δεν καλλιεργεί, τα αγριόχορτα μας έχουν πνίξει, έχουν ερημώσει τα πάντα.

Στην μέσα τσέπη του σακακιού μου είχα μια φωτογραφία του πατέρα μου, από την πολυκαιρία είχε κιτρινίσει, άσε που στις γωνίες είχε κάτι μαύρες κουκίδες αυτές που αφήνουν οι μύγες. Από εκεί που βρίσκεται θα πρέπει να με βλέπει σκέφτηκα, έκανα τα χέρια μου χωνί, κοίταξα τον ουρανό και φώναξα.

Με βλέπεις πατέρα;

Που είσαι γιε μου; ακούστηκε μια φωνή.

Εδώ στο χωριό σου.

Δεν σε βλέπω γιε μου.

Τι κρίμα πατέρα.

Η ηλικιωμένη με κοίταξε σα να έβλεπε φάντασμα, έκανε το σταυρό της και μονολόγησε.

Κακά ξεμπερδέματα θα έχεις γιε μου.

Μα γιατί;

Γιατί τούτη εδώ τη γη, εκεί που γεννήθηκαν τα όνειρα του πατέρα σου, την έχουν καταπατήσει οι εναπομείναντες... θα βρουν πατέντα να σε υποχρεώσουν να γυρίσεις στο μέρος σου... καλύτερα λοιπόν να γυρίσεις πριν ακόμα έρθεις.

Μα γιαγιά μου φαίνεται παράξενο γιατί ο πατέρας μου αγάπησε τόσο πολύ αυτόν τον τόπο, να για κοίταξε τον ουρανό, είναι ο ίδιος με αυτόν που γεννήθηκα εγώ.

Δεν ξέρω γιόκα μου, έχω χρόνια που δεν κοιτώ ψηλά, από την στιγμή που ο παπός μου είπε ότι για εμένα έχουν κλείσει οι πύλες του ουρανού.

Μα γιατί άραγε;

Θα στον συστήσω και σένα.

Μα εσύ δεν έχεις γεννηθεί έλληνας, είσαι και αβάντιστος κι έρχεσαι να βρεις χωράφια και ξερότοπους;

Ο πατέρας μου πίστευε σε αυτά που άφησε, αυτός μ' έστειλε, μου δάνεισε τα μάτια του, να δω τον άγιο τόπο του.

Ένωσα να με σπρώχνει η βοή του ανέμου, μια φωνή ακούστηκε, φύγε γιε μου, αυτή δεν είναι η πατρίδα που άφησα.

Σήκωσα τα μάτια μου στον ουρανό, ένα σύννεφο περνούσε σα να το κυνηγούσαν, έμοιαζε με ασπρομάλλη άνδρα. Κατάλαβα, ήταν ο πατέρας, δυο δάκρυα κύλησαν απ' τα μάτια μου, δεν έπεσαν κάτω, έμειναν αιωρούμενα αναποφάσιστα, μετά κύλησαν στο στόμα μου, ένιωσα την αρμύρα τους, έμοιαζε σα να ήταν από θαλασσόνερο, αυτό που με βάφτισαν, αμέσως ξεθάρρεψα. Θυμήθηκα τον πατέρα που δάκρυζε όταν σκεφτόταν τον τόπο του, κατάλαβα την ουτοπία του και βιάστηκα να φύγω...

Γαβριήλ Παναγιωσούλης

Μπρονξ, ΝΥ



Copyright secured by Digiprove © 2010

Related Posts:

- Η Επίσκεψη
- Αναζητώντας τον Πατέρα...
- Τα δώρα των Μάγων
- Το Τέλος της Ράτσας Μου...
- Προφητεία

Η Λαμπρή, το Πάσχα, η Κοινωνία

Mar 30, 2010 03:05PM

Η μάνα μας είχε μάθει, τη μεγάλη εβδομάδα θα πηγαίναμε στην εκκλησία, την μεγάλη Πέμπτη θα ακούγαμε τα 12 ευαγγέλια, από νωρίς μαζεύαμε κληματοβεργες, ολόκληρα δεμάτια, τα στήναμε σαν πυραμίδα, στην κορυφή βάζαμε το ομοίωμα του Ιούδα, τη νύχτα βάζαμε φωτιά «καίγαμε τον Ιούδα» έξω από την εκκλησία. Την μεγάλη Παρασκευή η περιφορά του Επιταφίου, τα κορίτσια έβαλλαν Η ζωή εν τάφω..., 'Ω γλυκό μου έαρ...'

Κρατώντας κεριά, στους κατασκότεινους δρόμους του χωριού, αφού δεν υπήρχε ηλεκτρισμός... τη νύχτα πριν την ανάσταση τρέχαμε μαζεύαμε μπαρούτι, (από Ιταλικά Λάφουρα) από τα φυσίγγια βγάζαμε τις σφαίρες, παίρναμε την μπαρούτι, με μια πέτρα κοπανίζαμε γύρω, γύρω το φυσίγγιο να βγει το καπούλι, τα εσκάγαμε με πέτρες, μετά η μπαρούτη άφθονη, σε ότι σχήμα και χρώμα ήθελες, από χειροβομβίδες, από οβίδες κανονιών, από σφαίρες.

Ήταν ένα στοίχημα ανάμεσά μας το ποιος θα κάνει τη μεγαλύτερη έκρηξη, πολλά παιδιά τραυματίστηκαν για πάντα. Μετά θα σηκωνόμαστε πρωί, πρωί να μεταλάβουμε. Ήταν Λαμπρή.

Το τραπέζι στο χωριό φτωχικό, συνήθως στην τσερέπα (γάστρα) αν υπήρχε κάνα κομμάτι γίδα, κάνα κουνέλι. Όχι δεν θυμάμαι ποτέ να ψήναμε αρνί, ίσως η ανέχεια, αλλά ούτε και κανέναν στο χωριό μας.

Μα αυτός ο συνεχής πόλεμος, είχε εμψυχώσει τον κόσμο σε ένα θρησκευτικό φανατισμό. Δεν υπήρχε τίποτε άλλο, εσύ, εγώ, η πείνα, το δρεπάνι του θανάτου, οι πέτρες και η εκκλησία.

Μετά ο εμφύλιος, πού κουράγιο για εορτές, για Πάσχα, μετά ήρθε η θάλασσα, 14 χρόνια σε ποντοπόρα πλοία, τη μια ήσουν στον Ινδικό ωκεανό, την άλλη στον Ειρηνικό, ή στον Ατλαντικό, δεν κρατούσαμε θρησκευτικό ημερολόγιο, μέσα στα πολυεθνικά πληρώματα. Μετά στην Λατινική Αμερική, εργαζόμουν με το ταξί κουβαλούσα επισκέπτες στη γαλάζια λίμνη και στις ακροθαλασσιές για μπάνια, για να γιορτάσουνε το Πάσχα τους τρώγοντα θαλασσινά, ψάρια. Κάποτε ήρθα στη Νέα Υόρκη επισκέπτης, είχαν περάσει 20 χρόνια αφότου δεν είχα δει λαμπρή. Γνώριζα φίλο Κεφαλλονίτη, είμαστε μαζί στα βαπόρια.

Με φιλοξένησε, ήταν Απρίλης, η θεία του μια βέρα Κεφαλλονίτισσα μαζί με τον άνδρα της και κόρη της και άλλη μια οικογένεια κύπριους μου επεφύλαξαν μια έκπληξη, πήγαμε σε πάρκο κι έψησαν αρνί στη σουβλα, εκεί στην εξοχή γιόρτασα το πρώτο Πάσχα αλά Ελληνικά.

Πριν μερικά χρόνια πήγα στο Αργοςτόλι, υπολόγιζα θα κάναμε Πάσχα εκκλησία, κόκκινα αυγά, όλοι μαζί.

Τα μεσάνυχτα ακριβώς συγυρίστηκαν με τα καλά τους βγήκαμε για βόλτα στην πλατεία για να πιούμε κάτι σε μπαρ ή καφετέρια, έγινε η συνάντηση, με αυτούς που απαρτίζουν την κοινωνία, μας είδαν, τους είδαμε, χειραψίες, Χριστός Ανέστη, Ααληθώς ο Κύριος. Περίμενα να δω τα έθιμα να ξαναζούν, το φταίξιμο δικό μου, έμεινα έτσι όπως έφυγα χωριάτης, αγροίκος. Έμεινα να ψάχνω για τη χαμένη της μάνας μου στοργική αγάπη, την πίστη της, την ευλάβειά της σε κάθε τι το θρησκευτικό, την ανικανοποίητη νοσταλγία μου τυλιγμένα στου λιβανιού τη μυρωδιά να με αγκαλιάζουν με τους καπνούς από τα κεριά του πολυελαίου που έσβηνε το τριγωνικό καπέλο του καντηλανάφτη, και τις ψαλμωδίες του Χριστός Ανέστη να πετά η θύμηση μου, έτσι αθώα όπως τότε στον ουρανό. Όμως δεν βρήκα τίποτα, η ομίχλη της φθοράς του χρόνου, η λησμονιά, τα είχε καλύψει όλα. Φταίω εγώ που δεν άλλαξα, γύρισα έτσι όπως γεννήθηκα, αυτοί που έμειναν προόδεψαν, συγχρονίστηκαν στους καιρούς.

Γαβριήλ Παναγιωσούλης

Νέα Υόρκη



Copyright secured by Digiprove © 2010

Related Posts:

- Αααχ!!! Μισή ώρα ανάσα.
- Ο Νοσταλγός, γιος της Γης
- Ένα Χριστουγεννιάτικο δώρο
- Ελληνισμός και Θάλασσα
- Τα δώρα των Μάγων

Αααχ!!! Μισή ώρα ανάσα.

Mar 1, 2010 01:09PM

Εργαζόμουν σε εστιατόριο ακριβώς απέναντι από το Presbyterian Hospital in New York, 10:30 με 11 πρωινή ήταν η δική μου, μισή ελεύθερη ώρα, ώρα για φαγητό, μπορούσα να κάνω το σώμα μου ότι ήθελα, συνήθως έβγαίνα έξω να πάρω καθαρό αέρα ή ας πούμε να μου φύγει από πάνω μου αυτό το αίσθημα της καταπιεστικής σκλαβιάς. Άλλοι άνθρωποι δεν το καταλάβαιναν ή τους άρεσε, εμένα με πέθαινε, γυρνώντας στο σπίτι, η κούραση μου αφαιρούσε κάθε πρωτοβουλία, γινόμουν ένα κινούμενο πτώμα, αλλά υποχρεωτικά έσκυβα το κεφάλι στο δεκάωρο εργασίας έπρεπε να βγει ο επούσιος.

Η γυναίκα μου, με συνάντησε σε αυτή την μισή ώρα ανάσας μου και πήγαμε μαζί στην τράπεζα που ήταν κοντά μας. Αυτή γύρισε σπίτι κι εγώ στην δουλειά μου, οπότε λαβαίνω ένα τηλεφώνημα, στην μισή ώρα αυτή, που ήταν προσδιορισμένη για να ανασάνω, κλέφτες έσπασαν την πόρτα του διαμερίσματος και

είχαν κλέψει ότι βρήκαν.

Με κομμένη την ανάσα έφυγα νωρίτερα απ' τη δουλειά, πήγα σπίτι ήρθε η αστυνομία, έκαναν κατάλογο των κλεμμένων, τα παιδιά είχαν γυρίσει απ' το σχολείο, αγόρασα καινούργια κλειδαριά, αλλά τι το θέλεις ο φόβος και η ανασφάλεια άρχισαν να μας πνίγουν.

Η σκάλα ήταν στο κέντρο του κτηρίου, όχι δεν ήταν ουρανοξύστης είχε μόνο πέντε ορόφους, ούτε είχε ανελκυστήρα.

Δυο παιδιά παίζανε τρέχοντας τα σκαλοπάτια, το ένα έμενε στον πρώτο όροφο, το άλλο στον πέμπτο. Σε μια στιγμή πάνω στην κάψα του παιχνιδιού το παιδί που έμενε στον πέμπτο όροφο έτρεξε να φύγει να πάει στο διαμέρισμά του. Το του πρώτου ορόφου έβγαλε το πιστόλι και σημάδεψε από κάτω προς τα πάνω. Τον πέτυχε καθώς ανέβαινε τα σκαλιά του τρίτου ορόφου. Έπεσε νεκρό λίγο πιο πάνω από την πόρτα μου. Την μισάνοιξα, άκουσα τις φωνές, τη σειρήνα του νοσοκομειακού, μετά ήρθε η αστυνομία. Βγήκα στον διάδρομο ρώτησα, έμαθα, ξανακλείστηκα στο διαμέρισμά μου, την άλλη μέρα μαζί με άλλους ενοίκους πήγαμε στο γραφείο κηδειών να δώσουμε το ύστατο χαίρε στους οικείους του παιδιού. Η οικογένεια του σκοτωμένου έψαξε βρήκε άλλο διαμέρισμα κι έφυγε απ το κτήριο. Η σκηνή σε ένα κτίριο της πάλε ποτέ ελληνικής γειτονιάς του Washington Heights Νέας Υόρκης, όχι δεν ήταν Ελληνικό γκέτο αλλά μια γειτονιά που άλλαζε προς το χειρότερο. Ακριβώς δίπλα μας η εκκλησία και το κοινοτικό απογευματινό σχολείο των Αγίων Αναργύρων, εκεί όπου έμαθαν τα παιδιά μας τα πρώτα τους ελληνικά γράμματα. Ναι στο σχολείο της κοινότητας υπήρχαν προβλήματα, οι έλληνες διηρημένοι είχαν πολλές έριδες αναμεταξύ τους.

Είχαμε κάνα χρόνο που είχαμε έρθει στην χώρα των ευκαιριών, προερχόμενοι από την Γουατεμάλα δεν γνωρίζαμε νόμους και συνήθειες του τόπου, . Δεν είχαμε την πολυτέλεια σπουδών ή να διαλέξεις εργασία, έπρεπε να βγει το μεροκάματο... Μετά μόλις σκοτεινίαζε καθόμουν κλεισμένος στο διαμέρισμα και προσπαθούσα να καταλάβω τη διαφορά της ψυχοσύνθεσης των λαών, αλλά μ' έπιγε το άγχος, ζητούσα ψυχική βοήθεια, από Don 'κύριος', έγινα για το σύστημα, Ρεόν 'ανειδίκευτος' κανένας δεν με καταλάβαινε, ούτε ο γιατρός που πήγα, ένας πραγματιστής Πειραιώτης, αποτέλεσμα σήκωνα το βάρος του κατεστημένου στο στήθος μου επάνω, το άγχος μου έγινε έλκος, πέρασε καιρός μέχρι που να συνηθίσω να σκύβω το κεφάλι...

Το κατεστημένο, τόσο δυνατό!!!! Αλέθει την ατομικότητά σου σε έναν ομοίομορφο κόκκο άμμου και τον πετά σε μια απέραντη κοσμοπολίτικη αμμουδιά, σε μια αμμουδιά που άλλοι την πατούν και λασπώνουν, άλλοι χτίζουν παλάτια, άλλοι φυτεύουν λουλούδια, σε αυτή την αμμουδιά κρύβεται, το μυστικό σου, η χαμένη προσωπικότητά σου, μια προσωπικότητα που μόνο εσύ γνωρίζεις.

Γαβριήλ Παναγιωσούλης

Νέα Υόρκη



Copyright secured by Digiprove © 2010

Related Posts:

- Η Λαμπρή, το Πάσχα, η Κοινωνία
- Θεοί και Πραγματικότητα
- Τα δώρα των Μάγων
- Ο Νοσταλγός, γιος της Γης
- Χροιά της αφθαρσίας

Ανταλλαγή

Feb 18, 2010 08:21PM

Η ανάσα της φάλαινας ακουγόταν σαν τη βουτιά της πλήρης σε φουσκοθαλασσιά.

*

Τα χελιδονόψαρα πετούσαν στην κουβέρτα ξεψυχούσαν Τα δελφίνια τούμπες κάναν Απ την πλήρη μας περνούσαν.

*

Ο γαλάζιος ορίζοντας μου χάριζε τον ήλιο. Η αγκαλιά των λιμανιών κοπέλες της μιας νύχτας.

*

Τα απόνερα της προπέλας έγραφαν τα πλάτη και τα μήκη. Οι πολύχρωμες παντιέρες τις ανθρώπινες κουλτούρες.

*

Η σφυρίχτρα εν πλω το καρδιοχτύπι του πούσι. Η γαλακτώδη θάλασσα το φόβο της φουρτούνας.

*

Το καμπανάκι της σκάντζα βάρδιας, ναυτική αδελφοσύνη.

*

Μέσα σε αυτά μεγάλωσα, από παιδί έγινα άνδρας. Όλα αυτά τα' αντάλλαξα για το φιλί μιας γυναίκας.

*

Γαβριήλ Παναγιωσούλης



Copyright secured by Digiprove © 2010

Related Posts:

- Το φως του κεριού
- Απόμαχος Ναυτικός
- Της αγάπης
- Κύπρος 1974 Επέτειος Τουρκικής Εισβολής
- Εδώ...

Απόμαχος Ναυτικός

Feb 3, 2010 08:27PM

Κάθε δάκρυ του γέρου που πέφτει,
ένα μπλε τριαντάφυλλο ανοίγει,
κάθε του ροδοπέταλο ένας καθρέφτης,
π' αντανακλά μια ναυτική ιστορία.

Σκύβει ο γέρος να μαζέψει δάκρυα
με αρώματα της νιότης ποτισμένα,
φουρτούνες, αγάπες, αναμνήσεις,
σε ροδοπέταλα τυλιγμένα.

Μιλιά δεν βγάζει, τι να πει;
Τ' ασήμια στους κροτάφους το γνωρίζουν,
άπαστα όνειρα περασμένα,
σε μπλε τριαντάφυλλα μαραμένα.

Γαβριήλ Παναγιωσούλης



Copyright secured by Digiprove © 2010

Related Posts:

- Ανταλλαγή
 - Το φως του κεριού
 - Μετανάστευση
 - Γεωγραφίες
 - Εάν Ήμουν Θεός
-